

முதல் பெண் இதழியல் ஆளுமைகள்

முனைவர் **மு.சு.கண்மணி**,
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி, தேவகோட்டை.

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

தமிழ் இதழியல் வரலாற்றின் தொடக்க காலத்தை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது. அக் காலத்திலேயே பெண்களுக்கான தனி இதழ்கள் வந்ததைக் கவனத்தில் கொள்கிறது. 1887இல் வெளிவந்த 'மாதர் மித்திரி' என்ற இதழையும் அதன் ஆசிரியர் ருத் அம்மையாரையும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்கிறது. இதழின் உள்ளடக்கத்தை ஆயும் போது, இதன் படைகள் தொடர்ச்சியாகக் கிட்டாமையைச் சுட்டிக்காட்டி, கிடைத்த படைகளின் அடிப்படையில் தனது ஆய்வைத் தொடர்கிறது. அச்சகம், இதழின் அளவு, கிடைத்த குறிப்புகளின் மூலம் பெண்கள் அன்றே விலை கொடுத்து இதழ்களை வாங்கிப் படித்துள்ளார்களா போன்றவற்றை அந்தக் காலச் சூழ்நிலையோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்கிறது.

137 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வெளிவந்த இதழின் உள்ளடக்கத்தில், 'சிறந்த பெண்மணிகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்', 'கல்வியின் அவசியம்', 'நங்கையர்க்கு நல்லுரை', 'சிறுவர்களுக்கான கதைகள்', 'பிரசவ நூல் மருத்துவக் குறிப்புகள்', 'கிறித்துவ மதக்குறிப்புகள்', 'வரலாற்றுச் செய்திகள், பாடல்கள்' போன்ற பலவற்றையும் இக்கட்டுரை ஆவணப்படுத்துகிறது. பெண்களுக்காக, ஒரு

பெண்ணால் நடத்தப்பட்ட இவ்விதழின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சி குறித்து ஆராய்ந்து, பெரியாரியல்-பெண்ணியல் நோக்கில் இதனைப் பதிவு செய்வது, நமக்கான பெருமை என்கிற நோக்கில் ஆராய்ச்சி முடிவுகளை முன்வைக்கிறது.

தமிழில் ஆதி இதழ்கள்

இந்தியாவில் அச்சு இயந்திரத்தின் வருகை இதழியலின் துவக்க காலம் எனலாம். இருப்பினும் கி.பி. 1476ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவுக்குள் அச்சு இயந்திரம் வந்தாலும், கி.பி.1622இல் அதாவது, ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின் தான் 'The Weekly News' என்னும் இதழ் முதன்முதலில் வெளிவந்தது. 1666இல் 'London Gazetteer' 1780இல் 'Bengel Gazetteer' 1789இல் 'Indian Gazetteer' என்று 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஒவ்வொரு இதழாக வெளிவந்தது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கக் காலங்களில்தான் தமிழ் இதழ்கள் வெளிவரத் தொடங்கின. கி.பி. 1802இல் 'சிலோன் கெஜட்' என்னும் இதழ் தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் என மும்மொழிகளில் வெளிவந்தன. இதுதான் தமிழில் முதலில் அச்சான செய்தியாகக் கருதப்படுகிறது. 1830இல் 'தமிழ் மேகஸின்' (The Tamil Magazine) என்னும் பெயரில் தமிழில் முழுமையான செய்திகள் உள்ளடங்கிய முதல் இதழ் வெளியானது.

தமிழ் இதழியல் வரலாற்றில் முதலில் வெளிவந்த இதழ், மாத இதழே. அதன்பின் வார இதழ், வாரம் இருமுறை, மும்முறை இதழ்கள் வெளிவந்தன. அதனைத் தொடர்ந்து காலாண்டு, அரையாண்டு இதழ்களும் வெளிவந்தன. அதன்பின்; நாளிதழ்கள் வரத் தொடங்கின.

19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கக் காலங்களிலேயே சமூக மாற்றத்திற்கான இதழ்கள் வெளிவரத்தொடங்கின. அவற்றில் பெண்களுக்கான இதழ்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. அதன் அடிப்படையில் பெண்கள் வாழ்வியல் பிரச்சினைகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும், கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தவும், வாசிப்புப் பழக்கத்தை வளர்க்கவும், தங்களைத் தாங்களே உணர்ந்து கொள்ளவும், பெண்களுக்கென்றே தனி இதழ்கள் பல வெளிவந்தன.

தமிழில் ஆதி பெண்கள் இதழ்கள்

முதல் பெண்கள் இதழாக 1860இல் 'அமிர்தவாசனி' என்னும் வார இதழ் வெளியானது. இதன் ஆசிரியர் அமிர்தபாபு.சென்னை சுதேச கிறிஸ்துவ பெண்கள் இயக்கத்தின் சார்பாக வெளிவந்தது. 1883இல் சென்னையிலிருந்து 'சுகுண போதினி' என்னும் மாதம் இருமுறை இதழின் ஆசிரியர் பாலசுந்தரம் 1887இல் சென்னையிலிருந்து 'மாதர் மித்திரி' மாத இதழாக வெளிவந்தது. இதன் ஆசிரியர் திருமதி ருத். இதே ஆண்டிலேயே சென்னையிலிருந்து 'மாதர் போதினி' என்னும் மாத இதழ் இராமசாமி என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டும், 'மகராணி' என்னும் மாதம் இருமுறை இதழ் வி.கிருஷ்ணமாச்சாரி என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டும் நடத்தப்பட்டன. அதன் தொடர் ஆண்டுகளில் வெளிவந்த இதழ்களும் சென்னையிலிருந்தே வெளிவந்தன. 1891இல் 'பெண் மதி போதினி' என்னும் மாத இதழை டி.பி.நாகரத்தினம் என்பவரும், 1899இல் 'மாதர் மனோரஞ்சனி' என்னும் மாத இதழினை சி.எஸ் இராமசாமி அய்யர் என்பவரும் ஆசிரியராக இருந்து நடத்தி வந்தனர். 1897இல் 'ஞானபோதினி,' 1899இல் 'உத்தம போதரஞ்சனி' என்னும் இரு பெண்கள் இதழ்கள் வெளிவந்ததற்கான பட்டியல் உள்ளது. வேறு தகவல்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

19ஆம் நூற்றாண்டில் வெளியான 9 இதழ்களில் பெண் ஆசிரியரைக் கொண்டு நடத்தப்பட்ட ஒரே இதழ் 1887இல் வெளிவந்த 'மாதர் மித்திரி' மட்டுமே. இந்த இதழின் ஆசிரியர் பெயர் 'திருமதி ருத்'. அவரைப் பற்றி வேறு குறிப்புகள் இல்லை. தமிழக இதழியல் வரலாற்றில் முதல் பெண் ஆளுமையாக அறியப்படுகிறார்.

தமிழக வரலாற்றில் இதழ்கள் துவங்கப்பட்ட நூற்றாண்டிலேயே பெண்களுக்காக 9 இதழ்கள் வெளி வந்ததும் அதன் ஓர் இதழினைப் பெண்ணே நடத்தியதும் மிகவும் சிறப்பான ஒன்று. ஏனெனில், 19ஆம் நூற்றாண்டில்தான் பெண்கள் கல்வியறிவு பெறவேண்டும் என்று பிரித்தானியர்கள் முயற்சி செய்த காலகட்டம். 1854 இல் சார்லஸ்வுட் என்பவர் 'சார்லஸ் வுட் டெஸ்பாட்ச்' என்னும் பெயரில் வழங்கப்பட்ட அறிக்கை பெண்களுக்குக் கல்வி அளிப்பதால் ஏற்படும் சிறப்பான சமூக மாற்றங்களை முதன்முதலாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது.

ஆதிநாள் பெண் கல்வி

1882 ஆம் ஆண்டில் 'சர் வில்லியம் ஹன்டர்' அறிக்கையும் பெண் கல்விக்கு ஆதரவாக இருந்தது. இருப்பினும் இக்காலகட்டங்களில் பெண்களின் கற்றல் ஒரு சவாலாகவே இருந்தது. பெண்கள் கல்வி பெறுவதற்கான சூழ்நிலைகளைப்பெறவேண்டி நெடிய போராட்டங்களும், தியாகங்களும் தேவைப்பட்டன. அதற்கு அடித்தளமாக இருந்தவர்கள் 'சாவித்திரி பாய் புலே' இவர் தன் துணைவர் ஜோதிராவ் புலேவுடன் இணைந்து பெண்களுக்காகத் தனிப்பள்ளியை புனேயில் 1848லேயே நிறுவினர். இதுவே இந்தியாவின் பெண்களுக்காகத் தனிப்பள்ளி என்கிற சிறப்பினைப் பெற்றது. முதல் பெண் ஆசிரியர் என்கிற சிறப்பினைப் பெற்றவர் 'சாவித்திரி பாய் புலே'. அந்தப் பள்ளியின் பெண் மாணவர்கள் 9 பேர். சமுதாயத்தில் பெண்கள் கல்வி கற்பதற்கு இருந்த தடைகளை உடைத்து கல்விச் சாலைகளுக்குப் பெண்களை அழைத்து வர 'மகிளா சேவக் மண்டல்' என்னும் அமைப்பையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

1849இல் 'ஜான் எளியட்டிங்கிங் தெர் பெத்தூன்' அவர்களால் துவங்கப்பட்ட பெண்கள் பள்ளி 1879இல் கல்லூரியாக வளர்ச்சி பெற்றது. வங்காளதேசத்தில் உருவான பெத்தூன் கல்லூரியாகிய இதுதான்

இந்தியாவின் முதல் பெண்கள் கல்லூரி என்கிற பெருமை பெற்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் முதல் பட்டதாரியாக இரு பெண்களை வரலாற்றுப் பதிவுகளில் காணமுடிகின்றது. 'சந்திரமுகி பாசு' (Chandramukzi Basu) இவர் பிரித்தானிய இந்தியாவில் முதல் இரு பெண் பட்டதாரிகளில் ஒருவர். 1882இல் பட்டம் பெற்றார். 1886இல் பெத்தான் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகப் பணியில் சேர்ந்தார். பின் அந்தக் கல்லூரியின் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றார். தென்காசியில் இளங்கலை கல்வி நிறுவனத்தின் முதல் பெண் தலைவராக இருந்துள்ளார், கதம்பினி கங்குலி (Kadambini Ganguly) என்பவர். இவர், மேலை மருத்துவப் பயிற்சி பட்டம் பெற்ற தெற்காசியாவின் முதல் உடலியல் மருத்துவர் ஆவார். ஆனந்தி கோபால் ஜோஷி அதே ஆண்டில் (1886) மருத்துவப் பணியாற்றியவர். பெண் விடுதலை செயற்பாட்டாளர்.

இந்தியாவில் ஆங்காங்கே பெண்களுக்கான கல்வி நிறுவனங்களிலும்; அதில் படித்துப் பட்டம் பெற்ற முதல் பெண்களும் உருவான காலகட்டத்தில் தமிழகத்தில் பெண்களின் வாழ்வியல் உயர வெளிவந்த இதழாக 'மாதர் மித்திரி' இருந்துள்ளது.

மாதர் மித்திரி இதழ்

'மாதர் மித்திரி' இதழ் பெண்களின் கல்வி, அரசியல், தொழில், பணிவாய்ப்புகள், நன்நடத்தை, மருத்துவம் போன்ற பெண் விடுதலைக்கு தேவையான கருத்துகளைப் பதிவு செய்துள்ளது. பெண் அடிமைத்தனத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும் அணிகலன்களின் மீது ஆசை, அழகில் நாட்டம் போன்றவற்றைக் களைய வேண்டியதன் அவசியம் குறித்துப் பேசியுள்ளது.

பெண்களுக்காகப் பெண்ணால் நடத்தப்பட்ட முதல் இதழான 'மாதர் மித்திரி' 1887இல் வெளிவந்தது. இதன் ஆசிரியராக திருமதி. ருத் அவர்களால் நடத்தப்பட்ட இவ்விதழின் முதலாம் ஆண்டுத் (1887-1888) தொகுப்பு நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. முதல் பிரதி பிரிட்டிஷ் நூலகத்தில் உள்ளதாக அ.மா. சாமி குறிப்பிடுகிறார். இரண்டாம் ஆண்டு இதழ்களான (1888-1889) ஓர் ஆண்டின் இதழ்கள்

தொகுப்பாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அந்தத் தொகுப்பினை 'ரோஜா முத்தையா' நூலகத்தில் மைக்ரோஃபில்ம் (Micro Film) வடிவில் சேகரித்து வைத்துள்ளனர். தற்போது ஊடுகதிர் (scan) வடிவத்திலும் சேகரித்து பாதுகாத்து வருகின்றனர். அதற்கு பிந்தைய 12 ஆண்டுகளில் தொகுப்புகள் கிடைக்கவில்லை. 1901 ஆம் ஆண்டின் மற்றும் அதன் பின்னுள்ள சில இதழ்கள் கிடைக்கப் பெற்றன. அந்த இதழ்கள் முழுமையாக கிறிஸ்துவ மத இதழாக மாறி இருக்கின்றன. இடையில் உள்ள 12 ஆண்டுகளில் எந்த ஆண்டிலிருந்து இந்த இதழ் முழுமையாக கிறிஸ்துவ இதழானது என்பதை அறிய முடியவில்லை. அதனால் பெண் விடுதலை தொடர்பான 12 இதழ்களில் உள்ள செய்திகளே நமது ஆய்வுப் பொருண்மையாக அமைகிறது.

'மாதர் மித்திரி' இதழ் சென்னை வேப்பேரி மெதடிஸ்ட் எபிஸ் கோபல் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. "The women's friend published by the women foreign missionary society Methodist Episcopal church U.S.A" என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. இதன் அளவு 24 x 18 செ.மீ; பக்கங்கள் 12. "இது இந்து ஸ்திரீகளின் உபயோகத்தின் பொருட்டு சித்திரப் படங்களுடன் மாதந்தோறும் பிரசுரமாகும் பத்திரிகை. பிரதி ஒன்றுக்கு ஒரு வருஷத்திற்கு கையொப்பம் இரண்டு அணா. ஒரு மேல் விலாசத்திற்கு அனுப்பப்படும் ஒரு பிரதிக்கு ஒரு வருஷத்திற்குத் தபாற் கூலி மூன்று அணா. ஒரு மேல் விலாசத்திற்கு அனுப்பப்படும் அய்ந்து பிரதிகளுக்கு ஒரு வருஷத்திற்குத் தபாற் கூலி மூன்று அணா. கையொப்பம் பணமும் தபாற் கூலியும் முன்னதாக அனுப்பப்பட்டாலொழிய, பத்திரிகை அனுப்பப்பட மாட்டாது"

இக்குறிப்பு முன் பக்கத்தில் உள்ளது. முன்னதாகப் பணம் கட்டி இதழினை வாங்கிப் படிக்கும் அளவுக்கு பெண்கள் இருந்துள்ளனர். 19ஆம் நூற்றாண்டு என்பது தமிழக வரலாற்றில் பெண்கள் கல்வி கற்கத் துவங்கிய காலகட்டம். சென்னை மாநகரத்தில் 1822இல் 12 ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட திண்ணைப் பள்ளிகள் இருந்ததாக அப்போது மாகாண ஆளுநராக இருந்த 'தாமஸ் மன்ரோ, காலத்தைய கணக்கெடுப்பு கூறுகிறது. அதன் பிறகுதான் ஆங்கில அரசு தற்போது புழக்கத்திலுள்ள பள்ளிகளை உருவாக்கினர்.

சமூகத்தில் பெண் கல்வி விவாதங்கள்

பெண்களே படிக்கக்கூடாது என்று கருதிக் கொண்டிருந்த சமுதாயமாகத்தான் இருந்தது. உயர்ந்த ஜாதிப் (பார்ப்பனர்) பெண்களாக இருந்தாலும் பெண்கள் என்றால் பஞ்சமர் எனப்பட்ட அய்ந்தாம் பிரிவினருக்கும் கீழேதான். சூத்திரர்களே படிக்கக் கூடாது என்கிறபோது அதற்குக் கீழே இருக்கக்கூடிய பெண்கள் கல்வியை நினைத்துக்கூடப் பார்க்கக் கூடாது. 'பால்ய விவாகம்' எனப்படும் குழந்தை மணம் முறை இருந்தது. பெண்கள் கல்வியை வைத்து கல்வி கற்க வேண்டுமா? - வேண்டாமா? என்று இதழ்களில் விவாதங்கள் நடந்த காலகட்டம் அதில் பெண்கள் கல்வி கற்கக் கூடாது என்கிற கருத்து வலுப்பெற்று நின்றது.

தமிழக வரலாற்றில் முதல் பட்டதாரியாக, மருத்துவராக அறியப்படக் கூடியவர் முத்துலட்சுமி அம்மையார் புதுக்கோட்டையில் இருக்கும் கல்லூரியில் இவர் விண்ணப்பம் அளித்தபோது இவருடன் அந்த கல்வியில் விண்ணப்பிருந்த ஆண் மாணவர்கள் பெற்றோரிடமிருந்து முதல்வருக்கு மிரட்டல் கடிதங்கள் வந்துள்ளன - இப்பெண்ணுக்கு படிக்க இடம் அளித்தால் எங்கள் பிள்ளைகளை கல்லூரிக்கு அனுப்ப மாட்டோம் என்று.

ஆனால், ஒரு பெண்ணுக்காவது வாய்ப்பு அளித்து விட வேண்டும் என்ற ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களின் உறுதியான முடிவுதான் முத்துலட்சுமி அம்மையாருக்கு வாய்ப்பினை அளித்தது. அப்படிப்பட்ட சூழல்தான் தமிழகத்தில் நிலவியது. 1914ஆம் ஆண்டில்தான் பெண்களுக்கென்று தனிக் கல்லூரி தொடங்கப்பெற்றது. அந்தச் சிறப்புக்குரியது சென்னை இராணிமேரி கல்லூரி. பெண் கல்விக்கே வாய்ப்பற்ற காலத்தில் வெளிவந்த இதழான 'மாதர் மித்திரி'யை வாசிக்கும் பெண்கள் இருந்துள்ளனர்; முன்பணம் செலுத்தி அதனை வாங்கியுள்ளனர் என்பது வியப்புக்குரிய செய்தியாகத் தெரிகிறது.

மாதர் மித்திரியின் கட்டுரை - பெண் கல்விக்கான மதிப்பு

'மாதர் மித்திரி'யின் கட்டுரைகளை எழுதிய

எழுத்தாளர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை. மாதந்தோறும் நங்கையர்க்கு நல்லுரை என்றொரு பகுதி வெளிவந்துள்ளது. அப்பகுதி கட்டுரையின் ஆசிரியர் தன்னை மி.மி. என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் மி.மி. என்றால் 'மித்திரிக்கு மித்திரி. மித்திரிக்கு மித்திரி' என்றால் நண்பிகளின் நண்பி என்பது பொருள். புனைப்பெயரினைக் கொண்ட இக்கட்டுரையாளர் ஒரு பெண் என்பது அவரது எழுத்தின் மூலம் தெரிகிறது.

பெண்களின் எழுத்திற்கு அக்காலத்தில் மதிப்பில்லாத தன்மையை மதிப்பினை 'நங்கையர்க்கு நல்லுரை' என்னும் முதல் கட்டுரை தெளிவுபடுத்துகிறது. "மித்திரிக்கு மித்திரியான நான் தமிழ்நாட்டாள்; நகரவாசியல்ல. நீரகம் பொருந்திய ஊரகத்திலிருக்கும் நாட்டுவாசி. ஆயினும் நாடும் அறிவேன்; நகரும் அறிவேன்;. படிப்பவள் என்றும் சொல்லேன். நான் கற்றது கையளவு; கல்லாதது உலகளவு. எண்ணறப் படித்து எழுத்தற வாசித்தாலும் பெண்புத்தி பின்புத்தியே என்று பெண் புத்தியைக் குறை கூறுவோர் பலர். குறை சொல்வோர் சொல்லட்டும்; பின்புத்தியானாலும் முன்புத்தியானாலும் என்புத்தி என்புத்தியே. என்புத்தி சுயமாய் மண்புத்தியானாலும் அதைப் பொன் புத்தியாக்கும் வாகடம் அறிவேன்" (மா.மி.ப.8)

மி.மி.என்றுதன் பெயரை குறிப்பிட்டுக் கொள்ளும் இப்பெண்ணின் எழுத்து உறுதி நிரம்பியதாய் உள்ளது. பெண்ணொழுக்கத்திற்கான குறைவான மதிப்பீடு காலம் காலமாய்த் தொடர்வதைப் பதிவு செய்ததுடன், குறைசொல்பவர்களைப்பற்றிக்கவலை கொள்ளாது; நேர்மறையாக எடுத்துக்கொள்ளும் மனோநிலையை வெளிப்படுத்துகிறார். இவரின் இக்கட்டுரையில் "சென்ற பன்னிரண்டு மாதத்துக்குள் 'மாதர் மித்திரி'க்கு மித்திரிகளானோர் பலர். அவர்களில் நானும் ஒருத்தி." 'மாதர் மித்திரி' நாளொருவண்ணமாக வளர்ந்தேறி வாழ வேண்டுமென்பது என் உள்ளக் கனிவான விருப்பம். அவள், நாள்சொல் பெருகப் பெருக, அவளை நாடுவோர் பெருகுவார்களாக. அவள் நன்னோக்கம் வாய்ப்பதற்கு எல்லோரும் உதவி செய்ய வேண்டுமென்பது என்பது என் ஆசை. நானும் என்னாலான உதவி செய்வேன்" என்கிறார்;

கிராமத்தில் வளர்ந்த பெண்ணாக இருந்தும்

கல்வி கற்றிருக்கிறார். இதழ்களைத் தொடர்ந்து வாசிக்கும் பண்புள்ளவராகவும், கட்டுரையாளராக இருக்கும் அளவுக்கு எழுத்தாற்றல் மிக்கவராகவும், பெண்களுக்கு இயல்பானது என்று இந்த சமூகத்தினரால் கற்பித்திருக்கக் கூடிய கூச்சம்; அச்சம், தயக்கம் எதுவும் சிறிதும் அற்றவராகவும்; இருந்துள்ளார். தன் மீது தன் அறிவின் மீது அவருக்கு இருந்த மிக உயர்ந்த மதிப்பினை அவரே சுட்டிக் காட்டும் இடம் வியப்பினை அளிக்கிறது. 'சதி' என்னும் உடன்கட்டை ஏறுதல், குழந்தை மணத்தின் கொடுமை, எண்ணிலடங்கா விதவைகளின் நிலை போன்ற பல்வேறு கொடுமைகளைப் பெண்களின் மீது செலுத்திக் கொண்டிருந்த அன்றைய காலச் சூழல் இத்தகைய திண்மைமிக்க ஆளுமை கொண்ட ஒரு பெண்ணைப்பற்றி, பெண்ணின் எழுத்தைப் பற்றி இதழ்கள் வாயிலாக வெளிப்படுவது மிகவும் சிறப்புக்குரிய ஒன்றாகும்.

மாதர் மித்திரியின் கட்டுரை - வாசிப்பு பழக்கம்

வாசிப்புப் பழக்கம் மிக அவசியம் வேண்டும் என்பதை 'வாசிப்பு' கட்டுரை வலியுறுத்துகிறது. பெண்கள் கல்வி கற்கத் தடையாக இருக்கும் சமூகத்தினரை கேள்வி கேட்கிறது - 'இந்து ஸ்திரீகள்' என்னும் கட்டுரை. இந்துப் பெண்கள் முகம், நகை, நடை, உடை, அழகில் எல்லாம் மேலானவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால், கல்வி அழகில் மிகவும் குறைந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்கிறார் கட்டுரையாளர்.

"பூர்வீக இந்து ஸ்திரீகள் வேதங்களை வாசிப்பதிலும், கவி கட்டுவதிலும் புருஷருக்குச் சமானமாயிருந்தார்கள் பெண்கள் கல்வி கற்பதற்குத் தடையாக நிற்கும் சிலர் பூர்வீகத்தில் பெண்கள் படித்ததில்லையென்று வற்புறுத்தித் தூர்வாதம் செய்கிறார்கள் இவர்கள் சொல்வது அபத்தமே தவிர, யாதார்த்தமல்ல". (மா.மி.ப.6)

மேல் சொன்ன கூற்றை மெய்ப்பிக்க கட்டுரையாளர் முந்தைய காலத்தில் கல்வி கற்று, பாடல்கள் எழுதிய பெண்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அவ்வை. உபை, உருவை, வள்ளியம்மை ஆகிய பெண்கள் கல்வி கற்றவர்களென்றும், இவர்களை திருவள்ளுவரின்

சகோதரிகள் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால், பல ஆய்வுகள் திருவள்ளுவர் தொடர்பான செய்திகள் உண்மைகள் அல்ல என்பதையே கூறுகின்றனர். இந்தக் கட்டுரையாளர் குறிப்பிட்ட பெண்களில் அவ்வையார் என்கிற கல்வியாளர் இருந்தது உண்மையாகும். அவர் திருவள்ளுவரின் சகோதரி என்பதற்கு எந்தச் சான்றுகளும் இல்லை. அவ்வையார் என்கிற பெயர் கொண்ட புலவர்கள் பலர். சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த அவ்வையார் கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டுப் புலவராவார். இடைக்கால அவ்வையார் கிபி 10ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் வாழ்ந்தவர். சோழர்காலத்தில் வாழ்ந்த அவ்வையார் 12ஆம் நூற்றாண்டு அவ்வையார், சமயப் புலவராக இருந்தவர். 14ஆம் நூற்றாண்டு. பிற்காலத்திலும் 16,17,18 ஆம் நூற்றாண்டுப் பாடல்களிலும் அவ்வையார்கள் காணப்படுகிறார்கள். இதில் ஒருவர் கூட திருவள்ளுவரின் சகோதரி என்பதற்கான சான்றுகள் இல்லை. எனவே, கட்டுரையாளர் காதில் கேட்ட செய்தியை வைத்து சான்றுகாட்டி விளக்கியுள்ளது தெரியவருகிறது. இருப்பினும் பன்னெடுங்காலமாகப் பெண்கள் கல்வி கற்றுப் புலமை மிக்கவர்களாக இருந்தார்கள் என்பது உண்மையே. கல்வி கற்கும் பொதுமைச் சமுதாயம் மாற்றம் பெற்றது ஆரியரின் வருகைக்குப் பின்தான்.

பெண் கல்விக்காக, பெண்கள் பட்டப்பாடுகள்

மேலும், கட்டுரையாளர் இந்துமதப் பெண்கள் கல்வி கற்கத் தடையிருந்ததாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார் இந்திய வரலாற்றில் முதல் பட்டதாரிப் பெண்களான சந்திரமுகிபாசு ஒரு கிறிஸ்துவர். காதம்பினி கங்கூலி பிரம்ம சமாஜ சீர்திருத்தவாதி. இருப்பினும் இந்தியாவின் முதல் பெண் டாக்டர் ஆனந்திபாய் ஜோஷி ஒரு மேல் ஜாதி என்று அழைக்கப்படும் பார்ப்பனப் பெண். தன் பெற்றோர்களால் கோபால் ராவ் ஜோஷி என்பவருக்கு இரண்டாம் தாரமாகத் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டார். பல போராட்டங்களுக்குப் பின் அமெரிக்காவின் பென்சில்வேனியா மெடிக்கல் காலேஜில் பட்ட மேற்படிப்பும் படித்து சாதனை புரிந்துள்ளார். 'Fragmented Feminism' என்னும் தலைப்பில் அவரது வாழ்க்கை நூலை மீராகோசாம்பி எழுதியுள்ளார். அதில் அவர் கணவரிடம் பட்ட கொடுமைகளையெல்லாம்; பதிவு செய்துள்ளார். அதில் அமெரிக்காவிலிருந்து

தன் கணவருக்கு ஆனந்திபாய் ஜோஷி எழுதிய கடிதம் குறிப்பிடத்தக்கது. "எனது பத்து வயதில் மரக்கட்டையால்; என்னை அடித்துள்ளீர்கள்; நாற்காலியைத் தூக்கி என் மீது வீசி அடித்துள்ளீர்கள் எனது புத்தகங்களை தூக்கி என் மீது வீசியெறிந்துள்ளீர்கள். 12 வயதில் நான் இருக்கும்போது என்னைத் தனியே விட்டு விடுவேன் என்று பயமுறுத்தியுள்ளதோடு விநோதமான தண்டனைகளையெல்லாம் கூட கொடுத்துள்ளீர்கள்!

என் வயதுக்கும், உடலுக்கும், மனதுக்கும் மிகவும் கொடூரமான தண்டனைகள் இவற்றையும் தாண்டி தான் நான் டாக்டராகி சேவை புரிய முன் வந்துள்ளேன். என்னை நீங்கள் அப்படி நடத்தியது நல்லதா? கெட்டதா? என்று என்னால் தீர்மானிக்க முடியாத பருவம் அந்நாளில் என்றாலும், என்னைக் கேட்டால் இரண்டும் தான் என்பதே எனது பதிலாக இருக்கும். என்றாலும் டாக்டரானேன்!" என்று எழுதியுள்ளார். அந்தப் பெண்ணின் கடிதத்தின் தொடக்கத்தில் "தயவு செய்து தவறாக எண்ணாதீர்கள்" என்று எழுதியுள்ளார். எத்தகைய சூழலிலும் கணவனை அனுசரித்துப் போகும் பெண்ணின் மனநிலையை உணரமுடிகிறது.

ஒரு பெண் படிப்பதற்கு உகந்த சூழல் இல்லாத தன்மையும் எவ்வளவு துன்பங்களை அடி உதைகளைக் கடந்து வர வேண்டிய சூழல் இருந்துள்ளது. இத்தகைய திடமனநிலை எல்லாப் பெண்களுக்கும் எளிதில் வந்துவிடாது. பல பெண்கள் சமுதாயக் கட்டுகளைத் தகர்க்க அச்சம் கொண்டு, அந்தச் சூழ்நிலையையே தனக்கென வாழ்வின் எல்லைகளாக்கிப் பாடுபட்டு, வெளியில் வர எந்த முயற்சியும் அற்று அப்படியே வாழ்ந்து மடிந்து போயுள்ளார்கள். இதுதான் பெரும்பான்மைச் சமுதாயத்தின் இயல்பாகும்.

மாதர் மித்திரியின் கட்டுரை - பெண்களை ஆண்கள் நடத்திய விதம்

'ஸ்திரிஜாதி மேன்மை' என்னும் கட்டுரையில் இந்த தேசத்துப் பெண்களின் நிலைகுறித்துப் பேசுகிறார் ஆசிரியர். "நாட்டில் பெண்கள் இருக்கும் நிலைமையும், அவர்களுக்கு நடக்கும் கொடுமையையும் அறிந்தோம் என்றால்

மண்ணும் கரையும், மலையும் உருகும்" என்கிறார். "சிலர் அவர்களை அடுப்பங்கரைக்கே அடிமைகளாகவும், சிலர் அவர்களை வெள்ளரித் தோட்டத்துக்குப் புல்லுருவிகளாகவும், சிலர் அவர்களைச் சோளக்கொல்லைக்கு வேலிகளாகவும், சிலர் அவர்களை நந்தவனத்துக்குப் பந்தனமாகவும் எண்ணி நடத்துவார்கள்.

இவ்வெண்ணமுடையோரிலும் சற்று உத்தமரான பேர்கள் அவர்களை, புருஷர் விளையாடும் பொம்மைகளாகவும், பொன் விலங்கிட்ட பூனைகளாகவும் பாவித்து, அவர்களைக் கட்டிலிலும், தொட்டிலிலும், அறையிலும், புரையிலுமாத்திரம் வைத்து, அதற்கப்பால் அவர்கள் பயன்படத்தக்கவர்களல்லவென்று நினைத்து அறிவீனமும், பலவீனமும் அவர்களுக்கு மாறாச் சுதந்திரமாயிருக்கும் படிக்கும் பண்ணுகிறார்கள். இதற்கு மூலாதாரமான குருட்டாட்டம் புருஷர்களை மாத்திரமல்ல, ஸ்திரிகளையும் பிடித்திருப்பதால் இவர்கள் எவ்வித அபிவிருத்திக்கும் இடங்கொடாதிருக்கிறார்கள்" என்று பெண்கள், சமூகத்தின் இழிநிலையில் இருப்பதை மிகுந்த வேதனையோடு பதிவு செய்கிறார்.

பெண்களைக் கொடுமை செய்ததாகக் கூறும் ஆசிரியர், உடல்ரீதியான அத்துமீறல்களையோ, ஆண்கள் அடிக்கிறார்கள், உதைக்கிறார்கள், கடுமையான வார்த்தைகளால் திட்டுகிறார்கள் என்றெல்லாம் குறிப்பிடவில்லை. அவர்களை அடுப்பங்கரையில் சமைக்க மட்டுமே பயன்படத்தக்கவர்கள். என்றும், கணவன்மார்களின் விளையாட்டுப் பொம்மைகளாகவும் நினைக்கிறார்கள். அப்படியென்றால் தனக்குப் பிடித்த பொம்மையை விருப்பம்போல கையைத் தூக்கலாம், காலைத் தூக்கலாம், தூக்கிப் போடலாம், கொஞ்சலாம், வன்முறைசெய்யலாம் மொத்தத்தில் எப்படி வேண்டுமென்றாலும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். பொன் ஆபரணங்களைக் கையிலும், கால்களிலும் பூட்டி பூனைக்குட்டிகளைப் போல பயன்படுத்துகின்றனர். மேலும் பெண்கள் அறிவற்ற முட்டாள்கள் அவர்களுக்கு எதிர்த்து நிற்கும் வலிமையற்றவர்கள் என்று கருதிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தகைய கட்டுகளிலிருந்து வெளிவர பெண்கள் விரும்புவதில்லை என்று வருத்தம் கொள்கிறார்.

மேலும், புருஷர்கள் பெண்களை காலுக்குச் செருப்பாக்கிப் போட்டுத் தேய்க்காமல், துணையாக நினைக்க வேண்டும். அந்தத் தேவனே (ஏசு கிறிஸ்து) மகா புருஷன் என்று நேரடியாக இறங்காமல், பெண்ணின் வயிற்றில் பிள்ளையாக வந்ததற்குக் காரணம், பெண்ணை மதிக்கவே என்று கூறுகிறார். பெண்களுக்கு விழிப்புணர்வு கொள்ளும் வகையில், சிலவற்றைக் கூறுகிறார்.

"பெண்களே, இத்தகைய உரிமைகளும், விடுதலையும், கல்வியும் உங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்று சொல்வதற்குக் காரணம், நீங்கள் ஆண்களை ஆளும் அகங்காரிகளாக வேண்டும் என்பதற்கு அல்ல; நீங்கள் பிழைக்க வேண்டும், உழைக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்" என கட்டுரையை நிறைவு செய்கிறார்.

பெண்கள் படித்தால், உரிமை கிடைத்தால் வீட்டிற்கு அடங்காமல் நான் என்கிற அகந்தை கொண்டு விடுவார்கள் என்னும் பொதுப்புத்தி இயல்பாய் சமூகத்தில் நிலவுகிறது. பெண் விடுதலை பேசுபவர்களே வீட்டுக்கு அடங்காதவர்கள் என்கிற கருத்தில் இன்றுவரை நிலவிவருவதைப் பார்க்கின்றோம். அது இன்று மட்டுமல்ல; காலங்காலமாய்ப் பெண்களை அடக்கி வைக்கும் ஆளுமைக் கருத்தாகும். அதற்கு கட்டுரையாசிரியராகிய பெண்ணின் எழுத்து மட்டும் விதிவிலக்குப் பெற்றுவிட்டால், கட்டுரையாளரையே ஆளுமைச் சமுதாயம் புறந்தள்ளிவிடும். ஆகவே, அனைவரையும் அரவணைத்துப் போகும் போக்குக்கு கட்டுரையாளரின் எழுத்தும் கட்டுப்பட்டு நிற்கின்றதை உணர முடிகிறது.

ஆனால், எந்தச் சமாதானமும் அற்ற வீரியமான எழுத்தைக் கொண்டுள்ளார். முன்பகுதிக் கட்டுரையின் வீச்சானது ஒட்டுமொத்தப் பெண் சமூகத்தின் இழிநிலையைச் சுட்டிக்காட்டி, ஆளுமைச் சமுதாயத்தை நோக்கி சரமாரியாகக் கட்டுரையாளர் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு, நூற்றாண்டு கடந்தும் விடையும் இல்லை; தீர்ப்பும் இல்லை. கட்டிலும், தொட்டிலும், அடுப்பங்கரையிலும், பொன்விவங்கிட்ட பொம்மைகளாக இன்றுவரை அவர்களின் நிலை தொடருகிறது.

மாதர் மித்திரியின் கட்டுரை - பெண்களின்

அழகு

'மாதர் மித்திரி'யின் நங்கையர்க்கு நல்லுரைப் பகுதியில் கட்டுரையாளர் மி.மி அவர்கள் எழுதிய 'அழகு' என்னும் கட்டுரை மிகவும் சிறப்பான ஒன்றாகும். அதில் "அழகழகென்று அடித்துக்கொள்வது அநேக பெண்ணுக்கு இயல்பு. இந்தப் பெண் வெகு சட்டம் என்றும், அந்தப் பெண் கூந்தலழகியென்றும், இவள் கட்டழகியென்றும், அவள் நடையழகியென்றும் தங்களைக் குறித்துப் பலரும் சொல்ல வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு அழகு தேடும் பெண்கள் அநேகர்" என்று தொடங்குகின்றார். எவ்வளவு இயல்பான சொல்லாடல்கள்! இன்றுவரை பெண் விடுதலைக்கான இதழ்களில் கூட பெண்களுக்கான அழகுக் குறிப்புகளை பக்கம் பக்கமாகப் பதிவு செய்யும் இதழ்களே அதிகம். பெண் விடுதலை பேசும் பெண்கள் கூட தங்களை 'அழகி' என்று மற்றவர்கள் புகழவேண்டும் என்று விரும்புவது இயல்பாக உள்ளது. ஆனால், பெண்கள் விடுதலைக்கான விழிப்புணர்வு வராத சூழலில் பெண் அடிமையின் அடிநாதத்தைக் கண்டறிந்து அது தொடர்பாகப் பேசியிருப்பது மிகவும் வியப்புக்குரிய ஒன்றாகும்.

மேலும், அக்கட்டுரையில் வயது, வறுமை, நோய்நொடி ஆகிய காரணங்களால் எவ்வளவு அழகுடைய பெண்களும்; மகாகுரூபிகளாக மாறக்கூடும். அது தெரியாமல் தங்கள் பணத்தையெல்லாம் தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்வதிலேயே செலவிடுகின்றனர். பச்சை குத்திக் கொள்கின்றனர். அதனால் உடலில் எவ்வளவு வலியும், வேதனையும்டைந்தாலும்; அதனைத் தாங்கள் அழகாக வேண்டும் என்பதற்காகப் பொறுத்துக் கொள்கின்றனர். இதைவிட புத்தியில்லாத செயல் வேறெதுவும் இருக்க முயலுமா? பற்களுக்கு கறையிட்டுக் கொள்ளுதல், மஞ்சள் பூசிக் கொள்ளுதல், மினுங்கெண்ணையைப் பயன்படுத்துதல் இவையெல்லாம் அலங்காரமல்ல, அலங்கோலம் என்று கூறுகிறார்.

"அய்ரோப்பிய ஸ்திரீகள் பெரும்பாலும் தங்களை வஸ்திரங்களால் அலங்கரிப்பார்கள். மானத்துக்கும் மரியாதைக்கும் மிஞ்சின வஸ்திரங்களை மாட்டிக் கொள்வதால்

அவர்கள் பருத்திப் பஞ்சு மூட்டைகளையும், ஆட்டுமயிர் மூட்டைகளையும், தூக்கும் சுமட்டுக்காரிகளாகிறார்கள்"; "அய்ரோப்பியப் பெண்கள் துணி மூட்டைக்காரிகள்; இத்தேசத்துப் பெண்களோ மண் மூட்டைக்காரிகள். பொன் மூட்டையிலும் பாரமான மண் மூட்டை எது? நமது தேசமார்கள் அணிந்திருக்கும் பொன், வெள்ளி, நகைகளையெல்லாம் உருக்கி உருட்டித் திரட்டினால் எத்தனை வண்டி பாழாகும்?; இந்தப் பாரத்தை நம்மவர்கள் எவ்வளவு சங்கடத்துடன் தூக்கிவருகிறார்கள். இதைத் தூக்கக் காதிலும் மூக்கிலும் செய்துகொள்ளும் தொள்ளல் எத்தனை, துவாரங்கள் எத்தனை? பெண்கள் அழகியலில் இருக்கும் இயல்பான நாட்டத்தினைக் கோபத்துடன் பதிவு செய்கிறார், அழகியல் ஈடுபாடு என்பது இந்திய நாட்டுப் பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல அனைத்து நாட்டுப் பெண்களுக்கும் இருக்கிறது. ஒப்பனை செய்து கொள்வதில் தான் வேறுபட்டு நிற்கிறார்கள். அழகுக்கு அழகு செய்யப் போய் உயிரை, மயிரை மதியை, மானத்தினை இழந்தோர் பலர் என்கிறார்.

மாதர் மித்திரியின் கட்டுரை - பெண்களின் நகைகள்

அழகியலில் ஈடுபடும் பெண்களுக்கு மிகவும் முக்கியமானதாகக் கருதப்படும் 'நகை' குறித்து ஒரு கட்டுரை அமைந்துள்ளது. "நமது தேசப் பெண்களுக்கு நகையென்றால் மொத்தப் பிரியம். சில பெண்களுக்கு நகையின் மேல் நாட்டமிரா தே போனாலும் அவர்களுடைய மூடத்தாய்மாரும் தங்கை தமக்கையரும் அவர்களைச் சித்திரவதை செய்து நகை தரித்துக்கொள்ள கட்டாயப் படுத்துவதுண்டு. இது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம்" என்கிறார்.

பெண்களுக்கு நகையின் மீது நாட்டம் வேண்டும் என்பதை இந்த சமுதாயம் கட்டாயப்படுத்துவதையும், நாட்டமில்லாத பெண்களைப் பிடிக்கவில்லையென்றால் துன்புறுத்துவதும் கொடுமை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். பெண்களென்றாலே நகை மீது மோகம் கொண்டவர்கள் என்கிற பொதுப்புத்தி எவ்வளவு பெரிய பொய் என்பதை இவரின் எழுத்துகளில் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். நகைகளால் அழகுண்டாகும் என்பது அபத்தம் என்கிறார்.

"நியாயாதிபதிகள் குற்றவாளிகளுக்குக் கால்விலங்கு மட்டும்தான் போடுகிறார்கள். ஸ்திரீகளோ என்னவென்றால் உலக்கைப் பூண் கட்டியதுபோல, பாடகம்,பாதசரம், தண்டை, சிலம்பு, கொலுசு முதலிய பல கால் விலங்குகளையும்; காப்பு, தோடா, வளையல், கங்கணம் என்ற பல கை விலங்குகளையும், முத்துமாலை, சந்திரகாரம்,கண்டசரம் முதலிய பல கழுத்து விலங்குகளையும் தலைச்சிங்காரம் என்று பெயர்பெற்ற தலைவிலங்குகளையும், ஒட்டியானமென்று சொல்லப்பட்ட இடுப்பு விலங்குகளையும், மோதிரங்களாகிய விரல் விலங்குகளையும் தரித்துக்கொள்கிறார்கள். காதுகளிலும் மூக்குகளிலும் சல்லடைக் கண்போல துவாரங்களைச் செய்து பல நகைகளை மாட்டுகிறார்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒரு கிராமத்துப் பெண்ணான கட்டுரையாளர் நகைகள் மீது பெண்கள் கொண்டிருக்கும் ஆர்வத்தை இழிவாக நினைப்பது வியப்புக்குரிய செய்தியாகும். பெண்களின் அழகியல் நாட்டம் எவ்வளவு பெரிய அறிவீனச்செயல் என்பதை அதனை ஆணாளுமைச் சமுதாயத்திடம் சொல்ல, ஒரு மனோ திடம் வேண்டும் அதனால் ஏற்படும் பின்விளைவுகள், விமர்சனங்கள் இவற்றையெல்லாம் எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்பதை உணர்ந்திருந்தும், இதை ஒரு பெண் பேசியுள்ளது அவரின் மிகுந்த மன வலிமையைக் காட்டுகிறது.

மேலும், நகைகளைப் போட்டுக் கொள்வதால் பொருளாதார நட்டம் தான் ஏற்படும் என்று தெளிவாகக் கூறுகிறார். ஆபரணங்கள் அணிந்து கொள்வதால் மான நட்டம் ஏற்படும் என்று கூறியிருக்கிறார். களவாணிகளால் தாக்குதலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு அடிபட்டு, உதைபட்டு, சிதைபட்டு, காதறுந்து,கை,கால் முறிந்து, பிள்ளைகளைப் பறிகொடுத்து நட்டப்பட்டவர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள் என்று கேட்கிறார். அதைவிட, பொன் நகைகளினால் பொருள் நஷ்டம் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. பணத்தை வட்டிக்கு விட்டால், வியாபாரத்தில் போட்டால் அது பெருகும். ஆபரணங்களில் போட்டிருக்கும் பணம் வட்டி கொடாமல் போகிறதோடு, தேய்வினாலும் குறைந்து போகிறது என்பது நிச்சயம். தற்காலம் இந்து ஸ்திரீகள் அணிந்திருக்கும் நகைகளை

மதிப்பிட்டுப் பார்த்ததில் ஏறத்தாழ இருநூறு கோடி ரூபாய் ஆகிறது. நூற்றுக்கு பன்னிரண்டு வீதம், இத்தொகைக்கு வட்டி வாங்கினால் வருஷத்தில் முப்பத்து நாலு கோடி ரூபாயாம்! இது எவ்வளவு பெரிய தொகை! இது இழப்பது எவ்வளவு பெரிய நஷ்டம்! என்று பெண்களை நோக்கிக் கேள்வி எழுப்புகிறார்.

ஒரு பெண் கல்வி கற்கவே தடையாக இருந்த காலத்தில் பெண்ணுரிமையாகிய கல்வி உரிமை, சம உரிமை இவை தொடர்பாகப் பேசுவதே கடினமாக இருக்கும் பொழுது மரபு, பாரம்பரியம், பண்பாடு என்று பழமைவாதிகளால் கொண்டாடப்படும் பெண்களின் அழகியல், நகைகள் குறித்துக் கட்டுரையாளர் பேசியிருப்பது மிகுந்த வியப்பினை அளிப்பதாக உள்ளது. மேலும், நகை கூடாது என்பதோடு நிறுத்தாமல் அதனால் ஏற்படும் பொருள் நடட்டம் குறித்தும், அந்தப் பணத்தை வணிகத்தில் போட்டால் பெருகும் என்பது தொடர்பாகவும் பேசியுள்ளார். ஒரு பெண் வீட்டை விட்டு வெளியில் செல்லவே இயலாத சமூகச்சூழலில் பெண்ணை வணிகம் செய்ய ஊக்குவிக்கும் வகையில் வழிமுறைகளையும், அதனால் ஏற்படும் பண இலாபங்களையும் குறிப்பிட்டு எழுதியுள்ளது மிகுந்த சிறப்புக்குரிய செய்தியாகும். பெண்ணை அழகியல் என்னும் பெயரில் இழிவுபடுத்தும் சமுதாயத்தை மாற்ற நினைக்கும் கட்டுரையாளர் புரட்சிச் சிந்தனையை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

மாதர் மித்திரியின் கட்டுரை - ஜாதி கருதாய் பெண்கள்

'சரியான மேம்பாடு' என்னும் தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை அமைந்துள்ளது. இதில் இந்துமதத்தில் உள்ள ஜாதிப் பாகுபாடு குறித்து எழுதியுள்ளார். "கடவுள் அனைவரையும் சமமாகத்தான் படைத்துள்ளார். ஆனால், இந்துக்களின் வேதங்களிலுள்ள பாட்டுகளைக் கவனித்துப் படித்தால் இப்பொழுது எங்கும் பரவியிருக்கும் ஜாதி ஏற்பாட்டிற்கு உள்ளளவேனும் நியாயமில்லை. இங்கிலாந்து தேசத்தில் ஜாதி என்பது கிடையாது. வேலை செய்யாத சோம்பேறிகளும், பாவத்தில் பன்றிபோல் புரளும் பாதகருமே ஈன மனுஷரென்றெண்ணி அகற்றப்பட வேண்டியவர்கள். பிறப்பினால்

பெருமை பாராட்டுவது பேதமை. ஒருவனை உயர்ந்தவனாக்குவது அவன் நன்னடத்தையேயன்றி பிறப்பல்ல. புத்தியிலா மூடனும், பத்தியில் பதராயும் இருக்கும் ஒருவன் உயர் குடும்பத்திலாவது குலத்திலாவது பிறந்துவிட்டதால் தன்னை மகாப் பெரியவனாக எண்ணிக் கொள்வது மகாப் பெரிய மதியீனம். உயர்ந்த குலத்தில் இருந்தாலும் சரி, தாழ்ந்த குலத்தில் இருந்தாலும் சரி, குடியன் குடியனே; பொய்யன் பொய்யனே; அயோக்கியன் அயோக்கியனே." உலகத்தில் பெரியோரெனப் புகழ்பெற்ற புருஷரும் ஸ்திரீமார்களும் ஆகத் தாழ்ந்த நிலையிலிருந்து உயர்ந்த நிலைக்கு வந்தவர்களென்பது மறக்கத்தக்க விசேஷமல்ல" என்று கூறியுள்ளார்.

"ஜாதியிரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால்... மேதினியில் இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்" என்னும் பாடலையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். பார்ப்பனியமேலாதிக்கமும் அதனால் மக்கள் பட்ட துன்பத்தையும் இக்கட்டுரையாளரின் எழுத்து பதிவு செய்கிறது. நமது நாட்டில் தான் ஜாதியுள்ளது வேறு நாடுகளில் கிடையாது என்பதை ஒப்பிட்டுக் கூறியதுடன், பிறப்பில் உயர்வு கொள்வது எவ்வளவு வேதனையான ஒன்று என்பதை அழகாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஜாதி என்பது ஒன்று கிடையாது அதனால் உயர்வுதாழ்வு என்பது இழிநிலை. ஒருவன் செய்யும் செயலே ஒருவனே உயர்த்துவதற்கும் தாழ்த்துவதற்கும் காரணம் என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இந்தக் கட்டுரை எழுதப் பட்ட காலத்தினைக் கருத்தில்கொண்டு இவ்விதழில் உள்ள எழுத்துகளின் வீரியத்தை உற்றுநோக்கி உணர வேண்டியுள்ளது.

மாதர் மித்திரியின் கட்டுரைகளில் படங்கள்

'வேலைக்காரிகள்' என்னும் தலைப்பில் உள்ள கட்டுரையில் அருகில் வெளிநாடுகளில் வீட்டு வேலை செய்யும் வேலைக்காரியின் படம் போடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அப்பெண் தன்கையில் ஒரு குறிப்புத் தாளினை வாசிப்பது போல் உள்ளது. படம் வாயிலாகவும், கட்டுரையின் வாயிலாகவும் தெரிவிக்கும் செய்தி என்னவென்றால், வீட்டு வேலை செய்கின்ற பெண்களாக இருந்தாலும் அவர்களுக்குக் கல்வி

அறிவு அவசியம் என்பதையே. ஏழைகளின் உடை கிழிந்திருந்தாலும் அதனை துவைக்காமல் உடுத்த மாட்டார்கள், இல்லையா? அதுபோல வீட்டு வேலை பார்க்கின்ற பெண்ணாக இருந்தாலும் அவள் கல்வியறிவு பெற்றிருப்பது அவசியம். ஏனெனில், வீட்டு எஜமானர்கள் வெளியில் சென்றாலும் அவர்கள் வைத்திருக்கும் குறிப்பினைக் கொண்டு வேலையைச் செய்வதற்கும், மீண்டும் தனக்கான குறிப்பினை எழுதி வைக்கவும் கல்வியறிவு வேண்டும் என்று அந்தக் கட்டுரையின் வாயிலாக இந்துப் பெண்களுக்குத் தெரிவிப்பது போல் அமைத்துள்ளார், கட்டுரையாளர்.

கல்வி கற்கவில்லையென்றால் வீட்டு 'வேலையை செய்யத் தான் லாயக்கு' என்னும் பொதுப்புத்தி இன்றுவரை உள்ளது. ஆனால், அந்தப் பொதுப்புத்தியைத் தகர்த்து எறிவது போல கட்டுரையாளர், எந்த வேலை செய்தாலும் கல்வி அறிவு அவசியம் - குறிப்பாக அனைவருக்கும் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் கட்டுரையை அமைத்துள்ளார்.

மித்திரியின் கட்டுரை - பிற சேதிகள்

'மாதர் மித்திரியின்' 12 மாத இதழ்களும் இன்னும் பல்வேறு புரட்சிகர செய்திகளை உள்ளடக்கியதாக உள்ளது. வாசிப்புப் பழக்கத்தின் அவசியம் இந்து பெண்களின் நிலை, எப்படி குழந்தைகளை வளர்ப்பது, வீடு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும், செய்யக் கூடாத காரியங்கள், பணிவுடன் இருப்பதன் அவசியம், நன்னடத்தை என்று பல்வேறு தலைப்புகளின் கீழ் செய்திகளைக் கொடுத்துள்ளனர்.

ஹன்னா மோர் அம்மாள், மாட்டிமெர் அம்மாள், பர்டெட் கூட்ஸ் பெருமாட்டி, விக்டோரியா மகாராணியார், பிளாரன்ஸ் ரைட்டிங்கேல் போன்ற வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க பெண்களின் வாழ்க்கைப் பதிவுகள் படங்களுடன் தரப்பட்டுள்ளன. தாஜ்மகால்; லாகூர் பக்கிங்காம் அரண்மனை போன்ற இடங்கள் பற்றிய செய்திகள் படங்களுடன் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. சமாச்சார குறிப்புகள், சிறுவர்களுக்கான கதைகள், பிரசவ நூல் எனப்படும் மருத்துவ ஆலோசனைகள் மாதம் தவறாது தொடர்ந்து இடம்பெற்றுள்ளது. அதில் பிரசவ

நூல் என்பதில் அறிவியல் அடிப்படையிலான குழந்தைப் பேற்றுக்கான மருத்துவக் குறிப்புகளும் வழிமுறைகளும் மூட நம்பிக்கையில்லாமலும் அறிவியல் வழியிலும் குழந்தைப்பேறு குறித்த தகவல்களை உள்ளடக்கிய கட்டுரைகள் 12 மாதங்களும் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

கிறித்துவத் தொண்டு நிறுவனத்தால் நடத்தப்பட்ட இதழாக இருப்பதால், கிறிஸ்துவக் கடவுளை முன்னிறுத்திப் பல செய்திகளைச் சொல்கிறது. பெரும்பான்மைக் கட்டுரைகளில் கடவுளின் மேலாண்மை நிரம்பியிருப்பதைக் காண முடிகின்றது.

இன்றளவும் பெண் விடுதலை குறித்து வெளிவரும் இதழ்கள் பேசத் தயங்கும் பல கருத்துகளை இவ்விதழ் 19 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே பேசியிருப்பது சிறப்புக்குரியது. இருப்பினும் பெண் என்பவள் ஆண்களுக்குச் சேவை செய்ய இறைவனால் படைக்கப்பட்டவர்கள் என்கிற கருத்தை வலியுறுத்தியே கட்டுரைகள் உள்ளன. பெரும்பான்மையான இடங்களில் பெண்கள் அழகு படுத்திக்கொள்ள கூடாது, நகைகள் மீது மோகம் கொள்ள கூடாது என்கிற கருத்தினை வலியுறுத்தும் இவ்விதழ் ஓர் இடத்தில், தங்கள் கணவருக்காகத் தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்ளலாம் எனக் கூறுகிறது.

பெண்களைத் துணையாக - இணையாக நடத்த வேண்டும் அவர்களின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கூறும் இவ்விதழ், 'பதிவிரதை' என்னும் தலைப்பில் கணவனுக்கு அடங்கியவளாக எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தினைப் பதிவு செய்துள்ளது. பெண்கள் கல்வி கற்க வேண்டும், வேலைக்காரிகளாக இருந்தாலும் கல்வி கற்பது அவசியம் என்று கூறும் இவ்விதழ் கல்வி கற்பது கணவனையும் குழந்தையையும், குடும்பத்தையும் சிறப்பாக வழிநடத்தத்தான் என்று சொல்கிறது.

இவ்வாறாக, பெண் விடுதலை, உரிமைகள் இவற்றை முன்வைத்தாலும் அது ஆணாளுமைக்குக் கட்டுப்பட்டு ஓர் எல்லைக்குள் செயல்பட வேண்டும் என்பதை எல்லா இடங்களிலும் சுட்டத் தவறவில்லை. இருப்பினும் அதன் காலகட்டத்தையும் அப்போது

இருந்த சமுதாயச் சூழலையும் எண்ணிப்பார்க்கும் பொழுது இவ்விதழ் செய்துள்ளது மிகப் பெரும் புரட்சியே!

யாரும் சொல்லத் தயங்கும் பெண்ணுரிமைக் கருத்துகளை அழகாக முன்வைத்ததுடன் அதனை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம் சிக்கலையும், அதற்கான காரணத்தையும், தீர்வையும் முன்வைத்துப் பேசியுள்ள விதம் வெகு சிறப்பாய் அமைந்துள்ளது. காலத்தைக் கடந்தும் இக்கட்டுரைகளில் உள்ள பெண்ணுரிமைக் கருத்தாக்கங்கள் இன்றளவும் நடைமுறைப்படவில்லை என்பதே எதார்த்த உண்மையாக உள்ளது. பிறவி பேதம் கூடாது, பிறப்பினால் சிறப்பில்லை என்ற ஜாதிக்கு எதிரான சிந்தனைப் பதிவு இதழியலாளரின் மக்கள் நல நோக்கை, மனிதநேயத்துடன் மனிதர்களைப் பார்க்கும் பார்வையினை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

‘மாதர் மித்திரி’ என்னும் இதழினை பெரியாரியப்பார்வையில் உற்று நோக்கினால் இந்து மதத்தில் உள்ள பெண்களுக்கான சிக்கல்களை, சமமற்ற தன்மையை, பாலின பேதத்தைச் சுட்டிக்காட்டி அதனைக் கண்டிப்பதாகவும், அதற்கான தீர்வுகளைச் சொல்லி விழிப்புணர்வு ஊட்டுவதாகவும் இவ்விதழ் காணப்படுகிறது. இருப்பினும் அதன் சனாதனைக் கொள்கையாகிய வர்ணாசிரமக் கருத்தினை அறிந்து கொள்ளாத நிலையில் தான் உள்ளது. ஜாதி கூடாது என்று கூறினாலும் பிறவி பேதம் எங்கிருந்து வந்தது என்கிற புரிதலில் சிக்கல் உள்ளது. பெண்ணுரிமைக் கருத்துகளை முன்வைத்தாலும் ஆண் ஆளுமை தான் பெண்ணடிமைக்கு அடிப்படைக் காரணம் என்கிற புரிதல் இல்லை. பல எடுத்துக்காட்டுகள் வாய்மொழிக் கதைகளையும், சமுதாய வழக்கங்களையும் மேலோட்டமாகச் சொல்லி எடுத்துக்காட்டுகின்றனவே ஒழிய, நூல் சான்றுகள் ஏதும் தெளிவாக இல்லை. பெரியாரிய நோக்கில் அடிப்படையை உணராமல், பிரச்சினையின் வேரினை, வேரடி மண்ணுடன் பிடுங்கி எறியா விட்டால் ஒழிய, பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண இயலாது என்பதே. அதன் அடிப்படையில் ‘மாதர் மித்திரி’ பிரச்சினைக்கான வேரினைக் கண்டறியத் தவறிவிட்டது.

இருப்பினும் 1887 என்பது பெண்ணுக்கான கல்வியை மட்டுமல்ல, அனைத்து மக்களும் சமமாகக் கல்வி கற்க உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட காலம். நீதிக்கட்சியின் ஆட்சியின்போது தான் இடஒதுக்கீடு கொள்கையும், அனைவருக்குமான சம வாய்ப்பும் வழங்கப்பட்டது. அவ்வாறு இருக்க 1887 ஆம் ஆண்டிலேயே பெண்களுக்கான ஓர் இதழைப் பெண்ணே நடத்தியுள்ளார் - திருமதி. ரூத் என்பவர். இவர் எந்த நாட்டைச் சார்ந்தவர் என்று குறிப்புகள் இல்லையென்றாலும் தமிழ் இதழியல் வரலாற்றில் முதல் பெண் இதழியலாளராக திருமதி ரூத் என்கிற பெண்மணியே அறியப்படுகிறார். மேலும் 19ஆம் நூற்றாண்டு இதழியல் வரலாற்றிலும் ஒரே பெண் ஆசிரியர் இவரே. இதழில் ‘நங்கையர்க்கு நல்லுரை’ என்னும் பகுதியில் கட்டுரையை எழுதியுள்ள ஒரு கிராமத்துப் பெண்ணின் எழுத்தும் மிகவும் வீரியம் மிக்க பெண்ணுரிமைக் கருத்துகளை முன் வைப்பதாக உள்ளது. அவ்வளவு துணிச்சல் மிகுந்த எழுத்தாளர்களை உருவாக்கிய சிறப்பும் மாதர் மித்திரியையும் அதன் இதழ் ஆசிரியரான திருமதி. ரூத் அம்மையாரையுமே சாரும். 19ஆம் நூற்றாண்டில் புரட்சியை ஏற்படுத்திய மிகச்சிறந்த இதழாக ‘மாதர் மித்திரி’ உள்ளது என்பது நாம் பெருமை கொள்ளத்தக்க ஒன்றாகும்.

முதன்மை நூல்

ரூத், 1888 -1889 மாதர் மித்திரி, Published by the women's foreign missionary society, Methodist Episcopal church, U.S.A., Methodist publishing House, Mount Road, Madras.

பார்வை நூல்கள்

1. சாமி, அ.மா., 1995, 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இதழ்கள், நவமணி பதிப்பகம், 243, லிங்கிச் செட்டி தெரு, சென்னை-01.

2. சுந்தரமூர்த்தி, இ., அரசு.மா.ரா., (ப.ஆ.), 2003, மகளிர் இதழ்கள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை-600 113.

3. சம்பந்தன், மா.சு., 1987, தமிழ் இதழியல் வரலாறு, தமிழர் பதிப்பகம், 243, லிங்கிச் செட்டி தெரு, சென்னை-01.

4.வாசுகி,சி.,(ப.ஆ.),2008,மகளிர் இதழ்கள் தொகுதி-1,தமிழ் முதுகலை மற்றும் உயராய்வு மய்யம், அருள்மிகு பழனியாண்டவர் மகளிர் கலைக்கல்லூரி, சின்னக்கலையம்புத்தூர், பழனி-624 615.

5.வீரமணி, கி., வாழ்வியல் சிந்தனைகள், பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, பெரியார் திடல், 50,ஈ.வெ.கி. சம்பத் சாலை, வேப்பேரி, சென்னை -600 007.

ஆசிரியர் குறிப்பு :

முனைவர். கண்மணி, தேவகோட்டை புரீசேவுகள் அண்ணாமலை கல்லூரி, தமிழ்த்துறையில், உதவிப் பேராசிரியராக உள்ளார். பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள், தேசியக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள், என்று பல கருத்தரங்களிலும் அறக்கட்டளைகளிலும் உரைநிகழ்த்தி வருகிறார். அறிவொளி இயக்கத்தில் குரவர்களுக்கான சிறப்பு வகுப்பு எடுத்துள்ளார். திலவகதி அய். பி.எஸ் அவர்களை நெறியாளராகக் கொண்டு விளங்கிய பாலின

பகிர்நிலைப் பயிலரங்கத்தில் பயிற்றுநராகப் பணியாற்றியுள்ளார். சிறப்பான பயிற்றுநர் என்று மேனாள் கல்வி அமைச்சர், பேராசிரியர் க. அன்பழகன் அவர்களின் கரங்களால் பரிசும் பெற்றுள்ளார்.

இவர் எழுதி வெளியிட்டுள்ள நூல்கள்: விழித்தெழுந்த விதைகள் (கவிதை நூல்), சமூகத்தின் ஆணியேர் (ஆய்வு நூல்); 'பெண்ணியக்குரல்' என்ற சிற்றிதழும் நடத்தியுள்ளார். விடுதலை, உண்மை, பெண்ணியம், புதியகுரல், நாளை விடியும், பெண்ணியக்குரல் போன்ற இதழ்களில், இவரது கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் வெளிவந்துள்ளன. உவமைக் கவிஞர் சுரதா, கவிஞர் கலிபுங்குன்றன் தலைமையில் கவியரங்கங்களிலும் பங்கேற்றுள்ளார். இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் பள்ளி மாணவர்களுடன் உரையாற்றியுள்ளார். இவரைப் பாராட்டிக் கொழும்பு தமிழ் சங்கம் தமிழ்ச் செம்மல் விருது வழங்கியுள்ளது. காரைக்குடி கல்விச் சேவை அமைப்பு 'மனித நேய' விருது வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளது.

